

Krisztus egyháza látható vagy láthatatlan?

Elhívott szentek közössége vagy hívők és hitetlenek „vegyes teste”?

Alábbi írásunk arról szól, hogy a keresztény gyülekezet hívő emberek közössége, amely a világ számára látható, és amely bizonyosságot tesz Isten szeretetéről, tisztaságáról és szentségéről.

Tartalom

- 1 Bevezetés
- 2 A gyülekezet az első században
- 3 A gyülekezet tisztasága és szentsége
- 4 A búza és a konkoly példázata
- 5 Egyéb félreértelmezett igehelyek
 - 5.1 2 Timóteus levél 2:16-21
 - 5.2 1 Korinthus levél 15:34
 - 5.3 Máté 25:1-13
 - 5.4 János 10:14-16
- 6 Összegzés

✠ 1 Bevezetés

Sokan tudatában vannak annak, hogy a vasárnapi istentiszteleten részt vevők között nem mindenki „valódi” keresztény. „Névleges keresztényeknek” tartják őket, akiknek nincsen kapcsolatuk Jézussal. Ezek a „vasárnapi keresztények” általában részt vesznek a gyülekezeti alkalmon, együtt imádkoznak, énekelnek, úrvacsoráznak a többiekkel, noha életüket nem adták át Jézusnak. Ezt az állapotot sok felekezet biblikusnak tartja és a „láthatatlan egyház” tanításával magyarázza.

Eszerint a tanítás szerint van látható és láthatatlan egyház. A látható egyházat a különböző felekezetek és egyházszervezetek képviselik (pl. római katolikus, református, evangélikus, baptista, ill. sok más nagy- és kiségyház világszerte). Ezeknek a látható gyülekezeteknek vannak mind hívő (újjászületett keresztény) mind hitetlen (névleges keresztény) tagjai. „Láthatatlan egyház”-ból azonban csak egy van: ebbe tartoznak azok a „megtért” keresztények, akik szerte a világban a látható egyházakban együtt vannak a hitetlenekkel. A „láthatatlan egyház” nem látható szervezet vagy felekezet; tagjait hitük köti össze anélkül hogy ismernék egymást vagy személyes közösségük lenne egymással. Feladatuknak látják, hogy a helyi látható egyházakban levő hitetlenek számára világítsanak, és így mintegy belső (egyházon belüli) missziót töltsenek be. [1]

Az Újszövetség teljesen más képet mutat az egyházzal.

✠ 2 A gyülekezet az első században

A Péter pütkösi beszéde után létrejött első jeruzsálemi gyülekezetről ezt olvashatjuk:

Az apostolok által sok jel és csoda történt a nép között. Mindnyájan a Salamon

csarnokában tartózkodtak egy akarattal, de mások közül senki sem mert hozzájuk csatlakozni. A nép azonban magasztalta őket. Az Úrban hívők száma egyre növekedett, férfiak és nők tömegével. *(Apostolok cselekedetei 5:12-14)*

Az apostolok által történt csodák, a keresztények Isten iránti odaadása és egymás iránti szeretete tiszteletet és félelmet váltott ki a zsidókban. Megértették, hogy a gyülekezetbe való csatlakozás azt jelenti, hogy az ember mindent felad Krisztusért. Azok, akikben megvolt a vágy arra, hogy Istent teljes szívvel szolgálják, hittek és csatlakoztak a gyülekezetbe. A többiek, akik nem akartak így élni, nem mertek csatlakozni.

Ha hitetlen jött el a gyülekezetbe, akkor mindenki megvizsgálta „szívének titkait”:

Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrvöngtök? De ha valamennyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyszólván arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van. *(1 Korinthus levél 14:23-25)*

Az egész gyülekezet igyekezett, hogy a „látogató” megértse, miből kell megtérnie. Ez a folyamat kinél hosszabb, kinél rövidebb ideig tartott. Ha azonban az illető nem akart megtérni a keresztények szavait hallva, akkor nyilván nem volt alap arra, hogy megkereszteljék vagy csatlakozzon, és részt vegyen a közösségben.

Előfordult, hogy az apostolok igehirdetése során mégis csatlakoztak olyanok is, mint Simon mágus. Amikor Fülöp a szamaritánusoknak hirdette az evangéliumot, sokan hittek közülük és megkeresztelkedtek. Simon is megkeresztelkedett, bár a gondolkozását nem változtatta meg. Mivel egyszerre nagyon sokan tértek meg, Fülöp számára nem volt könnyű felismerni, hogy egy közülük nem volt őszinte. Egy ideig Simonnak sikerült megtévesztenie a többi keresztényt is. Azonban hamissága hamar lelepleződött, és Péter apostol, aki Jeruzsálemből érkezett, nagy határozottsággal lépett fel vele szemben:

Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézzel való adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik, és így szólt: „Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezem, az vegye a Szentlelket.” Péter azonban ezt mondta neki: „Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát! Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt. Térj meg tehát e gátságból, és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. Mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél.” Simon így válaszolt: „Könyörögjétek értem az Úrhoz, hogy semmi se szálljon rám abból, amit mondtatok.” *(Apostolok cselekedetei 8:18-24)*

Hasonlóan szigorú fellépést tapasztalunk olyan esetekben is, amikor a gyülekezetbe „belopóztak” néhányan, akik másképpen éltek vagy gondolkodtak, mint amit Jézus és az apostolok hirdettek:

Mert belopóztak közétek bizonyos emberek, akik régóta elő vannak jegyezve erre az ítéletre: istentelenek, akik a mi Istenünk kegyelmét kicsapongásra használják, és a mi egyedüli uralkodónkat és Urunkat, Jézus Krisztust megtagadják. *(Júdás levél 4)*

Júdás célja az volt, hogy kifejezze: ezeknek az embereknek semmi keresnivalójuk nincs a gyülekezetben. Ha

elő is fordult tehát, hogy olyanok kerültek a gyülekezetbe, akik nem voltak oda valók, jelenlétük csak rövid ideig volt lehetséges, amíg a gyülekezet felismerte, hogy nem valódi testvérek. Az újszövetségi levelek sok más helyen is arra intik a gyülekezeteket, hogy leplezzék le az ilyen embereket és határolódjanak el tőlük:

Apostolok cselekedetei 20:31; Máté 24:23–26; 1 Timóteus levél 4:1–3, 6:3–5; 2 Timóteus levél 3:1–9; 1 János levél 2:18–19.

⚓ 3 A gyülekezet tisztasága és szentsége

Ha valaki a gyülekezet tagjaként vétkezett olyan mértékben, hogy méltatlanná vált a szentek közösségére, és kitartó segítség és sokszori intés ellenére sem akart bűneiből megváltani, a gyülekezet megszakította vele a közösséget: Jézus parancsolata alapján kizárták őt.

Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négyszemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt. Bizony, mondom néktek: amit megköttök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. *(Máté 18:15–18)*

A zsidók nem vállaltak közösséget pogányokkal, mert tisztátalannak tartották őket (Apostolok cselekedetei 10:28). Hasonlóan gondolkodtak a rómaiakkal megalkuvó vámszedőkről is (Máté 9:10–11). Ez a kategorikus elutasítás önmagában véve helytelen volt, mégis ez volt a zsidó gyakorlat. Jézus itt erre alapoz mutatva, hogy mi az elhatárolódás valódi értelme: nem társadalmi vagy nemzetiségi hovatartozása miatt kell távolságot tartani valakitől, hanem amiatt, mert makacsul elutasítja testvérei ismételt féltő intéseit, és meg akar maradni bűnében.

Mindenfelé az a hír járja, hogy paráznaság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sem fordul elő; hogy tudniillik valaki apjának feleségével él. Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megszorodtatok volna, és eltávolítottátok volna közületek azt, aki ilyen dolgot cselekedett. Mert én, aki testben távol vagyok, de lélekben jelen, mint jelenlevő már ítéltem afelett, aki így cselekedett. Úgy ítéltem, hogy miután az Úr Jézus nevében összegyűltünk, ti és az én lelkem, a mi Urunk Jézus hatalmával, átadjuk az ilyet a Sátánnak, [2] teste pusztulására, hogy lelke üdvözljön az Úrnak ama napján. Nem jól dicsekedtek ti. Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti? Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. *(1 Korinthus levél 5:1–7)*

Majd néhány verssel később így folytatja Pál:

Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljetez közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkedő, bálványimádó vagy rágalmazó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is? A kívül levőket pedig Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül! *(1 Korinthus levél*

5:11-13)

Kérdezhetné valaki: „Hol van itt az irgalom? Hol a tűrés? Pál nem reménykedett abban, hogy Isten talán még megnyitja ennek a bűnösnek a szívét?” De igen! Hiszen a kizárás még rádöbbsenhet valakit arra, hogy hogyan is áll Isten előtt, és ez megtérésre indíthatja. De mégha Pál ezt lehetségesnek is tartotta (illetve éppen azért mert lehetségesnek tartotta), a gyülekezethez tartozást világos feltételekhez köti. Isten gyülekezete nem vállalhat közösséget azzal, aki ragaszkodik a bűnhöz, hiszen az ilyen Istent utasítja el és nincsen közössége VELE. A gyülekezet becsapná őt, ha megengedné neki, hogy a közösségben maradjon. Ezen kívül jelenléte „kovászként” is hatna másokra. Fennállna a veszélye annak, hogy a gyülekezet többi tagja sem ítélné meg világosan az ilyen bűnököt, és a maguk életében is elfogadnák azokat. Ha azonban a kizárt később megtér, visszatérhet a közösségbe, azzal a megújult az elhatározással, hogy Istenhez és az ő gyülekezetéhez méltón akar élni.

Az első keresztény gyülekezetek tehát ilyen módon örködték tisztaságuk felett. Így volt lehetséges az, hogy közöttük nem voltak hitetlenek. Ezért szólíthatja Pál levelei címzettjeit *szenteknek* (pl. 1 Korinthus levél 1:1-3; 2 Korinthus levél 1:1-2). [3]

Az Újszövetségben a „szent” fogalom a „keresztény”-nyel azonos jelentésű kifejezés (Apostolok cselekedetei 9:13; Efezus levél 5:3; Filippi levél 4:21-22; Zsidó levél 3:1). Minden keresztény szent. Csak azok tartozhatnak az egyházhoz, akik hagyják magukat megszentelni, akik hagyják, hogy Isten uralkodjon az életükben (Zsidó levél 12:14; Efezus levél 5:5; Galata levél 5:19-21). Nem büntelen emberekről van szó (ez különösen jól látszik a korinthusi levelekből), hanem olyanokról, akik „Krisztus Jézusban megszenteltettek”, vagyis, akik elfogadták Jézus megbocsátását, megváltását, és ha elő is fordul, hogy vétkeznek, hallgatnak az intésre, és meg akarnak változni. A gyülekezet minden egyes tagja harcol a bűnök ellen. Egy keresztény nem élhet kettős életet. Nem szolgálhat Istennek úgy, hogy közben a világgal tart (Máté 6:24, 10:38-39; Jakab levél 4:4; 1 János levél 2:15-17, 2:4-6; János 12:25-26). Ugyanígy az egyház sem adhat helyet bűnösöknek, akik nem akarnak megváltozni.

Ha a keresztények megengednék, hogy a világ értékrendje szerint élő „vallásos” emberek is részesei legyenek szellemi közösségüknek, becsapnák és félrevezetnék őket, hiszen úgy kezelnék őket mint hívó testvéreiket Krisztusban, noha tudják róluk, hogy nem azok. Ezzel a világ számára is hamis képet mutatnának a gyülekezetről, ami így már nem lenne méltó arra, hogy a szentek közösségének hívják.

Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívó és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr. (2 Korinthus levél 6:14-18)

Isten szeretné fiaivá fogadni mindazokat, akik elhatárolódnak a hitetlenektől.[4] A görög *ekklészia* szó jelentése is *kihívott* gyülekezet. Ez „arra a szokásra mutat vissza, hogy a görög városok hivatalos gyűléseikre a hírnökök a házakból kihívták a polgárokat. Így hívják ki az örömmüzenet hírnökei a világból Isten gyülekezetét.” (Dohányos János: Hol van megírva, 163. old.)

Látható a fentiekből, hogy az első keresztény gyülekezetek gyakorlata merőben más volt, mint a mai

felekezeteké. Manapság általában mindenki tagja lehet az „egyháznak” (néhány formáság után) és sokan a kizárást sem gyakorolják. Annak megítéléséhez, hogy ki tekinthető a gyülekezet igaz tagjának és kit kell kizárni, intenzívebb közösségre van szükség, több időt kell egymással eltölteni, jobban oda kell figyelni egymásra, jobban részt kell venni egymás életében. Enélkül az odaszánás nélkül testvéreink megszentelődéséért, Krisztus parancsolatát nem lehet betölteni és a gyülekezet tisztaságát nem lehet megőrizni – valójában nem is lehet gyülekezetről beszélni.

Ha a keresztények megengednék, hogy a világ értékrendje szerint élő „vallásos” emberek is részesei legyenek szellemi közösségüknek, becsapnák és félrevezetnék őket, hiszen úgy kezelnék őket mint hívő testvéreiket Krisztusban, noha tudják róluk, hogy nem azok. Ezzel a világ számára is hamis képet mutatnának a gyülekezetről, ami így már nem lenne méltó arra, hogy a szentek közösségének hívják.

⚓ 4 A búza és a konkoly példázata

A helytelen gyakorlat azonban nem napjainkban vette kezdetét. Már az V. században (az ún. donatista vitában [5]) Augustinus a búza és a konkoly példázatát használta fel annak igazolására, hogy az egyházban lehetnek hitetelenek. E példázat alapján mondta ki, hogy a gyülekezet „vegyes test” (corpus permixtum), melyben együtt él a gonosz az igazzal.

Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe. De amíg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment. Amikor a zöld vetés szárba szökött, és már magot hozott, megmutatkozott a konkoly is. A szolgák ekkor odamentek a gazdához, és azt kérdezték tőle: Uram, ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnan van akkor benne a konkoly? Ellenség tette ezt! – felelte nekik. A szolgák erre megkérdezték: Akarod-e, hogy kimenjünk, és összeszedjük a konkolyt? Ő azonban így válaszolt: Nem, mert amíg a konkolyt szednétek, kiszaggatnátok vele együtt a búzát is. Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbe. (Máté 13:24-30)

Ekkor elbocsátotta a sokaságot, és bement a házba, tanítványai pedig ezzel a kéréssel fordultak hozzá: „Magyarázd meg nekünk a szántóföld konkolyáról szóló példázatot.” Ő pedig így válaszolt nekik: „Az, aki a jó magot veti, az Emberfia, a szántóföld a világ, a jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai, az ellenség, aki elvetette a konkolyt, az ördög; az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. Ahogyan tehát a konkolyt összegyűjtik és megégetik, úgy lesz a világ végén. Az Emberfia elküldi angyalait, és összegyűjtik országából minden botránkozást okozót és gonosztevőt, és a tüzes kemencébe dobják őket: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja!” (Máté 13:36-43)

A búza és a konkoly példázatában a szántóföld a világ – nem a gyülekezet (38. vers). A gyülekezet a világban van, abban világít, és ezért nem lehet azonos vele!

[...] feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az életigéjére figyeltek. *(Filippi levél 2:15-16)*

Jézus a búza és a konkoly példázatával korrigálni akarta a zsidók messiásról alkotott felfogását, mely szerint a messiás dicsőséges királyként és igazságos bíróként lép fel, megszabadítja népét az istentelenség elnyomásától és kiirtja a földről a gonoszokat.

Jézus ezzel szemben nem azért jött, hogy földi (politikai értelemben vett) királyként uralkodjon, sem nem azért, hogy megbüntesse a gonoszokat. Az utolsó ítélet második eljövetelekor fog megtörténni. Addig pedig az igazak és a gonoszok együtt élnek a földön. Jézus országa szellemi királyság, amely a világot szellemi értelemben győzte le.

Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízatok: én legyőztem a világot. *(János 16:33)*

Ha a Máté 13:41-ben az Emberfia mégis az ő országából gyűjti össze a gonosztevőket, akkor itt – az előbbieket figyelembe véve – az Emberfia országát a teremtett világra kell értenünk és nem a gyülekezetre, hiszen Jézus az egész világ ura és hatalma van arra, hogy messiásként uralkodjon fölötte:

A hetedik angyal is trombitált, és hatalmas hangok szólaltak meg a mennyben: „A világ felett a királyi uralom a mi Urunké, az ő Krisztusáé lett, és ő fog uralkodni örökkön-örökké”. *(Jelenések 11:15)*

Hasonlóképpen értendő a háló példázata is.

Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett kerítőhálózathoz is, amely mindenféle halfajtát összegyűjt. Amikor megtelik, kivonják a partra, és leülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják. Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. *(Máté 13:47-50)*

Abból, hogy a mennyek országát hasonlítja a hálózathoz, nem következik szükségszerűen, hogy a háló alatt a gyülekezetet kell értenünk. Más példázatokban a mennyek országát királyhoz [6], kereskedőhöz [7] stb. hasonlítja, és nyilvánvalóan senki sem gondolja, hogy a király vagy a kereskedő a gyülekezetet jelképezné. A mennyek országa kifejezést Jézus olyankor használta, amikor az Isten országára tartozó dolgokról akart valamit elmagyarázni. Az „Isten országa” (Máténál: „mennyek országa”) a zsidók számára a messiás országát jelentette. Jézus többnyire az ezzel kapcsolatos téves elképzeléseket akarta helyreigazítani példázataival.

⚓ 5 Egyéb félreértelmezett igehelyek

5.1 2 Timóteus levél 2:16-21

A szentségtörő, üres fecsegők elől pedig térj ki, mert egyre messzebb mennek az istentelenségben, és szavuk úgy terjed, mint a rákos fekély. Közülük való Hümenaiosz és Filétosz, akik az igazság kérdésében eltévelyedtek, amikor azt mondják, hogy a

feltámadás már megtörtént, és ezzel feldúlják egyesek hitét. Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja! Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.

A láthatatlan egyház tévtanításának képviselői a Pál által említett házat (20. vers) az egyházzal azonosítják, a megbecsült és közönséges használatra való edényeket pedig a gyülekezetben együtt levő hívőkre és a hitetlenekre vonatkoztatják.

A nagy házat helyénvaló az egyházra vonatkoztatni, hiszen a szövegösszefüggésben is a gyülekezet életéről van szó. A „megbecsült” és „közönséges használatra való edények” nem a hívő és hitetlen tagokat jelölik, hanem – a szövegösszefüggést alapul véve – a hitben és helyes tanításban szilárdan álló, illetve a gyengébb, a tévtanítók által könnyebben befolyásolható tagokat. (Voltak gnosztikus tévtanítók a gyülekezeten kívül, akiktől óvakodni kellett, mert tanításuk „rákos fekélyként” terjedt, és némelyeket már megzavartak a hitben.) Az, hogy valaki megtisztítja magát „ezektől”, hasonló gondolat, mint amit a 19. vers is megfogalmaz: „hagyja el a gonoszt mindenki...”. Az „ezek” mutató névmás tehát nem a közönséges edényekre vonatkozik, hanem a tévtanításokra és tévtanítókra. A „közönséges használatra szánt edények” talán már elkezdtek teret adni a gnosztikus befolyásnak; ha azonban elhatárolják magukat ettől, akkor ők is megszentelt, hasznos, szolgálatra alkalmas edényekké válhatnak.

✚ 5.2 1 Korinthus levél 15:34

Legyetek valóban józanok, és ne vétkezzetek, mert némelyek nem ismerik az Istent: megszégényítésetekre mondom ezt.

Itt a szövegösszefüggésben a feltámadás helyes értelmezéséről van szó. Úgy tűnik, hogy néhányan a korinthusiak közül – a görög túlvilág-elképzelés által befolyásolva – elbizonytalanodtak azzal kapcsolatban, hogy pontosan mi is fog történni a testükkel haláluk után és elkezdtek megkérdőjelezni a test feltámadásának tanítását. A görögök általában hittek a szellem továbbélésében, de a testi feltámadás elképzelhetetlen volt számukra. Pál ezért egyrészt alaposan elmagyarázza a helyes keresztény tanítást a feltámadásról, másrészt megfeddi a korinthusiakat kétkedéseik miatt, ugyanis ezáltal azt kérdőjelezi meg, hogy Istennek van ereje feltámasztani a halottakat. Ezért írja nekik, hogy némelyek közöttük nem ismerik Istent: nem értik, hogy Isten milyen hatalmas, és számára nem nehéz a halottakat halhatatlan testben életre kelteni. Tehát nem arról van szó, hogy némelyek nem voltak keresztények. A levél bevezető köszöntéséből látszik, hogy Pál mindannyiukat szentnek tekintette:

... az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket ő elhívott és saját népévé tett; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják ... (1 Korinthus levél 1:2)

5.3 Máté 25:1-13

Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhez, akik fogták lámpásukat, és kimentek a vőlegény fogadására. Öt közülük balga volt, öt pedig okos. A balgák ugyanis

amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat, az okosak viszont lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban. Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmósodtak, és elaludtak. Éjfélkor aztán kiáltás hangzott: „Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására!” Ekkor felébredtek a szüzek mind, és rendbe hozták lámpásukat. A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásunk kialszik. Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is: menjetek inkább a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak. Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót. Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: „Uram, uram, nyiss ajtót nekünk!” Ő azonban így válaszolt: „Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket. Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!”

Ez a példázat intés a hívők számára a mindvégig való kitartásra sőt, arra, hogy felkészültek legyenek egy hosszabb várakozási időre is Jézus visszajöveteléig. Azok a hívők, akik nem tartanak ki mindvégig (akiknek nincs elég olajuk), nem juthatnak be az ő mennyei országába (a menyegzőre). Aki Jézus követése mellett dönt, és így Krisztus testének tagjává válik, de később feladja a hitét, elveszíti örök életét.[8] Mindig szem előtt kell tartanunk a példázatok korlátait. Jézus kitartásra akart bátorítani, és arra, hogy mindig készen állva várjuk az eljövetelét, és ne cselekedjünk úgy, mint a balga szüzek. Ez a példázat nem a gyülekezeti életet írja le (különben valaki jogosan kérdezhetné, miért nem segítettek hamarabb az okos szüzek a balgáknak), és még kevésbé tekinthető jövendölésnek, hogy a gyülekezet 50 %-a hitetlen lesz. Így nem is alkalmazható érvként arra, hogy a hívők gyülekezetének nem szükséges elhatárolódnia a hitetlenektől.

5.4 János 10:14-16

Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.

Jézus jövő időben beszél az egy nyájról. Emiatt vonatkoztatják sokan az egy nyájat azokra a hívőkre, akiket Jézus az utolsó napon különböző látható keresztény felekezetekből össze fog gyűjteni: a sok nyájban szétszórtan élő hívek – szerintük – akkor fognak egy nyájban egyesülni. De miért kellene a jövő időt az utolsó napra vonatkoztatni? Bármilyen más későbbi eseményről is lehet szó. Jézus beszél azokról, akik „ebből az akolból valók”, és azokról, akik nem. Az első akolból már hívta Jézus a juhokat, a többit pedig majd csak később fogja hívni. Azok a juhok, akik hallgatnak a Jó Pásztor szavára, egy nyájat fognak alkotni. A 16. versben az „ebből az akolból” kifejezésnek Izraelt kell jelképeznie, hiszen Jézus földi munkálkodása alatt Izrael fiait hívta:

Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, és ezt a rendelkezést adta nekik: „Pogányokhoz vezető útra ne térjetelek le, samaritánusok városába ne menjetelek be, inkább menjetelek Izrael házának elveszett juhaihoz. Menjetelek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa!” (Máté 10:5-7)

A többi juh alatt így értelemszerűen a pogányokat kell érteni. Jézus a János 10-ben utalni akart arra, hogy a pogányok között is vannak, akik hallgatni fognak hívására. Ezt néhány év múlva meg is tapasztalták a tanítványok, és ezt a tapasztalatot összegzi Pál az Efezus levélben:

Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve. Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségén kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, és békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. *(Efezus levél 2:11–19)*

A két akol juhainak egy nyájban való egyesülése tehát már az első században megtörtént, amikor a zsidó és pogány keresztények egy nyájként egyesültek a gyülekezetben.

⚓ 6 Összegzés

A „láthatatlan egyház” tanítása nem vezethető le a Bibliából. Ha van is különbség a keresztény egyház tagjai között a hitbeli érettségben vagy az engedelmességben, egy dologban minden tag egyforma: élő kapcsolata van a Fővel, Krisztussal (1 Korinthus levél 12:12–27; Efezus levél 4:15–16). Ezt az egyházat látja a világ:

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást. *(János 13:34–35)*

[...] én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és hogy úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél. *(János 17:23)*

Az egyháznak láthatónak kell lennie a világ számára, és szükséges, hogy tudatában legyen ennek a felelősségének. Az a közösség, amely „vegyes testként” él, nem Krisztus teste, és nem tölti be azt a szerepet, amit Jézus az ő egyházának szánt. A keresztények Krisztus tanításaira épülő, mély közösségben élnek egymással. Csak így lehet hiteles a bizonyágtételük a világ előtt Krisztus szeretetéről.

Kapcsolódó írások

Az Újszövetség egyháza
Az első keresztények élete
Minden keresztény egysége
„Ne ítélj...” – mit mond a Biblia az ítélkezésről és a megítélésről?

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. A református Ravasz László így fogalmazza meg ezeket: „Az Egyház szükségképpen látható és láthatatlan. [...] A láthatatlan egyház tehát azoknak a kiválasztottaknak közössége, akik meghallották az elhívást, hittek, újjászülettek és megtértek. Azonban azt, hogy kik ezek, egyedül Isten tudja, mert a hit és a Szentlélekben való élet emberi szem számára nem ismereti tárgy. Igaz, hogy ennek megvannak a maga bizonyos jegyei, de mivel a képmutatók és kételkedők ezt utánozhatják, vagy színlelhetik, benne csak Isten tud ítéletet mondani, ki a szíveket és a veséket vizsgálja. A látható Egyházat azoknak társasága adja, akik az Ige hirdetése és hallgatása, a szakramentumokkal való élés és a fegyelem gyakorlása által egy külső társasággá egyesültek. [...] A látható Egyház tagjai között lehetnek (s vannak!) hitetlenek, tévelygők, kételkedők, sőt egyenesen istentelenek” (Ravasz László: Kis dogmatika, Kálvin János Kiadó).
2. Nem arról van szó, hogy a Sátánnak különleges hatalma lenne arra, hogy a bűnöst kínozza, hanem arról, hogy aki nincs a gyülekezetben, az a világban van, amelyben Jézus szavai szerint a Sátán a fejedelem (János 14:30). A világgal való szembesülés jó esetben a test pusztulásához, vagyis az istentelen, bűnös lelkület feladásához vezet.
3. Más levelekben is látunk hasonló megszólítást: **Róma levél 1:1–7; Filippi levél 1:1; Kolossé levél 1:1–4; 2 Péter levél 1:1–4**
4. Lásd még Péter pütkösi beszédét: Apostolok cselekedetei 2:40: „Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!”
5. A donatisták (akiket vezetőjükről, Donatusról, Karthágó püspökéről neveznek így) úgy vélték, hogy az egyház szentek és nem bűnösök közössége. Következésképpen érvénytelennek tartották azokat a szentségeket (pl. keresztség), amelyeket olyan püspökök szolgáltattak ki, akik a Diocletianus (III-IV. századi római császár) alatti üldözés idején megtagadták hitüket. Augustinus nem értett egyet ezzel a nézettel és elszántan küzdött a donatisták ellen.
6. **Máté 18:23**
7. **Máté 13:45–46**
8. Lásd pl. **Zsidókhöz írt levél 6:4–8; 10:24–31** és még sok más ige, amelyeket **Az elbukásról c.** írásunkban tárgyalunk.

© 2022 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.